

Но, свакако и у парламентарном систему власти постоји политичка одговорност извршне власти у целини, док је у председничком систему услед строге поделе власти извршна власт независна, одвојена и равноправна са законодавном влашћу па тако и не одговара пред њом.

Што се тиче кривичне одговорности шефа државе, она такође важи само за председника републике, с тим што се различито реализује када је у питању република са председничким или парламентарним режимом. Тако у САД председник одговара за повреду Устава и закона и то тако што један дом – Представнички подиже оптужницу (impeachment) и тако покреће кривичну одговорност председника, док о њој одлучује Сенат (двотрећинском већином) тако да председник по тој одлуци може да буде уклоњен са дужности. У Француској пак председник Републике одговара за акте велеиздаје и то пред посебним органом – Високим судом правде, док у неким другим земљама (Италији, Немачкој, Аустрији и др.) за те и сличне акте одговара пред уставним судом или се пак тај суд само консултује, односно изјашњава о томе да ли је председник повредио устав или законе, док о самој његовој одговорности одлучује други орган (као рецимо у Републици Црној Гори по Уставу од 1992. год.).

г) Избор (мандат) овлашћења и одговорности председника у Републици Србији

Иако је у организацији своје власти пошла од начела поделе власти па и идеје о парламентарном систему, Република Србија је у пракси одступила од прокламованог и увела и применила један мешовити систем са знатним примесама председничког система власти. Ови елементи председничког система власти су пре свега присутни у начину избора председника Републике Србије који се бира по већинском систему двокружног типа, дакле на непосредним изборима од стране грађана на време од пет година и то највише два пута. Истина, председник Републике Србије се све до 2002. год. бирао под тежим условима, јер је Законом о избору председника Републике од 1990. год. било предвиђено да је за председника изабран кандидат који добије већину гласова бирача који су гласали, под условом да је на изборе изашла најмање половина од укупног броја бирача у републици а тај строги услов се тражио и у поновљеном, другом кругу избора, што је свакако отежавало бирање председника након одласка са власти популистичког лидера какав је био Слободан Милошевић. Зато је Законом о допуни закона о избору председника Републике (Сл. гласник